

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t. č. X.

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2025, č. j.: KRPA-107096-18/ČJ-2025-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2025, č. j.: KRPA-107096-18/ČJ-2025-000022-ZSV, jímž byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci, aniž by se blíže zabývala proporcionalitou omezení osobní svobody. V České republice se sice nachází již několik let neoprávněně, ale za celou dobu jinak neporušil její právní řád. Bydlí několik let u konkrétní rodiny a disponuje finančními zdroji na pobyt i vycestování. V případě potřeby by z území vycestoval, ale nikoli do domovského státu, kde pociťuje obavy o život kvůli pronásledování z důvodu X. Žalovaná se nedostatečně vypořádala s možností uložení zvláštních opatření. Samotná skutečnost, že by žalobce mohl mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nemůže být jediným důvodem pro zajištění žalobce ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2017, č. j.: 5 Azs 20/2016-38, které se sice vztahuje jen na interpretaci ust. § 124 odst. 1 písm. c) a d) z.p.c., nicméně podle žalobce by jeho závěry měly být použity i na zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. Tuto úvahu podporuje i rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2017, č. j.: 2 Azs 253/2017-37. Žalovaná je povinna představit konkrétní okolnosti případu, pro něž není možné uložit žádné ze zvláštních opatření, a musí také vysvětlit, z čeho vyplývá obava, že se cizinec bude do budoucna chovat protiprávně. NSS v rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j.: 5 Azs 294/2016-18, konstatoval, že pouze na základě neoprávněného pobytu a práce nelze vyloučit uložení zvláštních opatření. Doba trvání zajištění je stanovena v rozporu se z.p.c., neboť nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem k určenému cíli. Podle žalobce není možné připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, když příkladem takového postupu je napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k zajištění jen faktický nelegální pobyt žalobce na území, žalobce přitom na území nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů dle ust. § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Na základě výše uvedeného žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a ukončení svého zajištění. Současně se domáhal přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná uvedla, že v napadeném rozhodnutí poukázala na konkrétní okolnosti případu a definovala skutkové jednání nasvědčující závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro realizaci správního vyhoštění a že žalobce naplnil skutkovou podstatu ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. Žalovaná se vypořádala s realizovatelností správního vyhoštění, kdy neexistují dlouhodobé překážky jej znemožňující. Vzhledem k jednání žalobce a způsobu jeho pobytu by žalobce nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění ani uložené zvláštní opatření a nadále by pobýval na území. Žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, na území neoprávněně setrval, ačkoliv si byl vědom povinnosti vycestovat. Nerespektováním právních předpisů si žalobce zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, pročež žalované nezbylo než přistoupit k zajištění. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Dne 2. 4. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou a předložil pouze fotografii vizového štítku s platností X. Následně byl žalobce zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d)

zákona č. 273/2008 Sb. (úřední záznam ze dne 2. 4. 2025, č. j.: KRPA-107096-1/ČJ-2025-000022).

5. V rámci podání vysvětlení dne 2. 4. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-107096-13/ČJ-2025-000022, žalobce mj. uvedl, že do Schengenského prostoru vstoupil X. v roce X. na X. vízum a v České republice pobývá od X. Cestovní pas ztratil v roce X. a neměl prostředky na podání žádosti o vydání nového dokladu na zastupitelském úřadu. O mezinárodní ochranu nežádal. Je si vědom svého neoprávněného pobytu na území, žádné kroky k legalizaci pobytu neučinil. Je svobodný, bezdětný, pracuje různě, kde se dá, za jídlo a oblečení, stálého zaměstnavatele nemá. V zemi původu má X., ale není s nimi v kontaktu. V České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. V České republice bydlí, kde se dá, nemá stálou adresu. Nemá adresu ani bankovní účet, nemá finanční prostředky a nechce složit záruku. Ve vycestování do země původu mu brání obavy z napadení, neboť X. je nebezpečná země s vysokou kriminalitou.
6. Dne 2. 4. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu (oznámení o zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-107096-14/ČJ-2024-000022-ZSV).
7. Dne 2. 4. 2025 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění nelze od žalobce očekávat jeho dobrovolné vycestování. Žalobce se na území snaží setrvat co nejdéle i přes vědomí protiprávnosti svého jednání, když neučinil žádné kroky směřující k vycestování. Na s. 5 - 7 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c., neboť by byla zjevně neúčelná. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy předání. Jelikož v České republice nežijí žádné žalobci blízké osoby ani jeho rodinní příslušníci, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobce.
8. Dne 7. 4. 2025 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 4. 2025, č. j.: OAM-409/BA-BA01-BA06-Z-2025, byl žalobce ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, když doba zajištění byla stanovena do dne 25. 7. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.
11. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo*

ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

12. Podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
13. Podle ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.
14. Soud především uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 s.ř.
15. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně věnovala také délce zajištění na s. 8, kde odkázala na předpokládaný časový rámeček. Coby zásadní byla shledána skutečnost, že není ani plně ověřena žalobcova totožnost. Současně bylo přihlédnuto k době nezbytné k zabezpečení náhradního cestovního dokladu a přepravních dokladů. Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že „hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat úkony směřující k vyhoštění cizince. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29.

3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019–25). Žalovaná v daném rámci odůvodnila délku zajištění dostatečně.
16. Jde-li o realizovatelnost správního vyhoštění, NSS konstatoval již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012: „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ Výkon správního vyhoštění se v případě žalobce jevil jako zcela realistický. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala neexistenci překážek trvalejší povahy, a to jak absenci hrozeb v zemi původu, jež by výkonu správního vyhoštění bránily, tak i absenci vazeb žalobce k území České republiky.
17. V citovaném rozsudku NSS, č. j.: 7 As 79/2010-150, jakož i např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j.: 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.
18. V případě žalobce nebylo taktéž možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c. Žalobce sám během podání vysvětlení dne 2. 4. 2025 v zásadě negoval všechny okolnosti, jež by potenciálně mohly vést k uložení zvláštních opatření. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (s. 5 až 7) řádně a důkladně odůvodnila, proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, přičemž se zabývala každým opatřením zvlášť, a to individuálně s ohledem na konkrétní situaci žalobce. Jde-li konkrétně o zvláštní opatření ve smyslu ust. § 123b odst. 1 písm. a) z.p.c., žalobce při podání vysvětlení konstatoval, že bydlí, kde se dá a že nemá stálou adresu. Tvrzení o pobytu u rodiny se poprvé objevilo až v rámci žaloby. V návaznosti na žalobcem citované usnesení NSS, č. j. 5 Azs 20/2016-38, soud podotýká, že i kdyby byl rozšířen jeho aplikační rámec na ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c., žalobci se nepřičítá toliko pobyt bez platného cestovního dokladu, nýbrž i pobyt bez platného oprávnění trvajícím na území České republiky od X., tedy více než šest let, aniž by žalobce projevil snahu svůj pobyt legalizovat; jeho oprávněný pobyt na základě víza z roku X. přitom trval pouze dva měsíce.
19. V žalobcem citovaném rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, shodná žalovaná ve svém rozhodnutí neuvedla, z jakého důvodu dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. spatřuje nebezpečí, že by stěžovatel mohl mařit nebo stěžovat rozhodnutí o správním vyhoštění, ani jiný důvod, kromě konstatování, že to vyplývá z jeho předešlého jednání, aniž by je jakkoli přezkoumatelným způsobem konkretizovala. NSS mj. konstatoval, že [...] „*aby mohl správní orgán svědomitým způsobem posoudit možnost aplikace zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 téhož zákona, musí v tomto směru zjistit relevantní skutkové okolnosti případu a učinit je obsahem spisového materiálu.*“ V nyní posuzované věci však žalovaná popsala, kterak žalobce nečinil žádné aktivní kroky směřující k vycestování a snažil se na území setrvat co nejdéle. Podle názoru soudu žalovaná opodstatněně shledala hrozbu nebezpečí nerespektování výkonu uloženého návratového rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, jež vylučuje aplikaci zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c.

20. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019-48). Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Naopak, ke dni rozhodování soudu již žalobce nebyl zajištěn dle napadeného rozhodnutí, ale na základě nového rozhodnutí po podání žádosti o mezinárodní ochranu.
21. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení, jakož ani čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytně řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
22. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nebylo rozhodováno, neboť se v tomto rozsudku soud zabýval meritem podané žaloby v krátké době od jejího podání.
23. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. května 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce